

Tallózás Júlia periratában

P r e a m b u l u m

Tisztelt Ügyvédnő!

Kedves Júlia!

A Ptk. (Poétikai Törvénykönyv)

1. paragrafusa szerint

Önt hűtlen kezelés

gyanújával vonják perbe.

A vád: hanyagul vét a lelke ellen.

Nekem lelkéért kell perelnem.

(1)

De hogy én

védhessem Magát,

hadd legyek

– mint ez ügy – excitált.

(2.)

Ön félti lelkét: e görög vázát...

Össze ne törjön! Hasonmását

állítja ki etruszk vermekben.

A mai tárlatmegnyitóján

művének adózom egy sorral,

mondjuk: a laudációval:

„Magát dicséri, hogy elkészült

lelkéből ez a pazar hamisítvány.”

Megérinteném. Összetört-e,

avagy a biztonsági példány

törhetetlen marad örökre?

(3.)

Egyetlen kérdés marad nyitva:

Az eredetivel mi leszzen?

Elhelyezi egy svájci széfben,

hová fényestül berekeszti?

Reácsapja a ragyogását,

mellyel periratomon átlát?

Díszőrségben délceg helvétek

s bevándorolt helóták őrzik.

Ügyvédnő, ez már súlyos vétek!

(4.)

S mit meg nem tesz Maga, Szépasszony,

hogyan e műkincs honi maradjon...

Pántlikás ládában e váza,

lepereg róla égi máza,

s amivel istenek bekenték,

lepattogzik róla a festék.

(5.)

Titkos e váza

földi útja,

boldog, ki ezt

Önnel befutja.

(6.)

Menti transzcendens

reszketéstől

s a vizuális szenny

egétől.

(7.)

Fauszttal csak zsebre egyezett:

–Doktor, fuvar lesz,

itt a szajré,

tegyünk egy kört, meglesz a lóvé,

fussunk egy Mennyet!

(8.)

Ön – ökoprogram keretében –

(agyagból vettünk egészen?)

kiment, elrejti, kirakja

képzeletbeli vadonokba,

ahol - miközben benővi -,

rá is fonnyad, bűzlik a repkény,

s délibábot kihűtő estén

honi fagyöngyök hullnak rája,

orrfacsaró lesz ez a váza.

Innét titkon teleportálja

törzsi lázongás kávészünetében,

oda, hol nem égetik lázak,

hol ráfagy a sarkövi holdfény.

Majd egy májusi hajnalocskán

mediterrán vizekbe mártja:

sziréncsempésznek – odaátra.

S viszi is tovább. Feddhetetlen

e műkincs-mentő műveletben...

(9.)

De Ügyvédnő! Ne rémisztgessenem...

Holt lelkeket cipel az író,

mondjuk: Gogol, de inkább Ibsen,

ki túlemancipálta Önt is – itt lenn.

(10.)

Júliám! Bár félti e görög vázát,

ím, hajszálvékony repedések

jelzik, hogy széthullhat. Hélas!

És volt és hol-nem-volt Hellász!

(11.)

Tisztelt Ügyvédnő!

Fentiek summázataképpen –

a tényállás, amire int,

s a perirat szelleme szerint:

Ön hűtlenül el-elcseréli

lelkét – és annak mását éli.

(12.)

Hát védekezzen, Advocata,

vagy adja fel, s adja ide

e vázát,

hitetlenül, de tegye le

e hitvány költő kezibe!

Versembe – puccosan – hadd rakjam ki,

s hogy soraimat összerázza,

legyen e poémám piárja!

E versből csak Ön mentheti ki:

Advocata Angelii.

Angelii.